

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

prosinec 2024

Milí farníci, bratři a sestry!

Společně s vámi prožívám v Novém Městě již páté Vánoce a musím se přiznat, že pokaždé nejintenzivněji prožívám den, kdy se v kostele zdobí stromky a kdy se staví náš překrásný betlém od mistra Floriána. Mnoho zajímavých postaviček a zvířat zasazených do krásné krajiny, na které se chodí o svátcích podívat i ti, kteří o kostel jinak ani nezavadí. Rád se u něj někdy o samotě zastavím k modlitbě, ale přesto si říkám, že ani tento náš, ani žádný jiný betlém nikdy dokonale nevyjádří, co se tehdy stalo. Že ani realistické a roztomilé zpodobnění dítěte před oltářem v presbytáři nemůže dostatečně vyjádřit velikost lásky, se kterou se tenkrát Bůh ke člověku sklonil. Navíc, příběh Božího narození nám možná trochu zevšedněl, známe jej z paměti. A tak snadno zapomínáme, že se tehdy svět dozvěděl tu nejlepší zprávu od doby krále Davida: „Dnes se Vám narodil Spasitel, Kristus Pán!“ Radostnou novinu jako první slyší ti nejprostší a podstatou je, že Bůh se z lásky k nám stal jedním z nejzranitelnějších. V jesličkách leží Vykupitel světa. Ne však pouze v těch betlémských. Ani v těch kostelních, těch na náměstí nebo u nás doma... Těmi jesličkami je celý náš nemocný svět. Těmi jesličkami jsou naše zraněná, ukřivděná a bolavá srdce. Do nich se Bůh chce zas a znovu narodit! Prostí pastýři společně s Josefem a Marií byli toho svědky. I my se k nim můžeme přidat a svědčit, že Bohu na nás záleží. Že nepřestává pečovat o svět, který byť zmrzačen zlem, nepřestává ani dnes být jesličkami – privilegovaným místem jeho vtělení. To je ta nejlepší zpráva, kterou člověk může dostat.

Požehnané vánoční svátky vám všem!

o. Miro

JEŽÍŠI, TY SE POSTAREJ! (pokračování – 2. část)

Boží dílo

V těchto letech P. Dolindo stále hlouběji chápal, co je jeho skutečnou misí, na kterou ho Pán už dávno připravoval, a to: dát se k dispozici dílu, které bylo nebem nazváno úplně jednoduše jako Boží dílo. Jednalo se i nadále o obnovu Církve – a skrze ni i obnovu celého světa – v pravém Duchu, skrze Eucharistii, kněze a duchovní mateřství podle vzoru Panny Marie. „*Eucharistie ať je vaší první touhou a jediným cílem každé vaší činnosti,*“ jak mu to řekl Ježíš. Dolindův život a jeho utrpení, které jako kněz nesl z lásky, a také jeho spisy se měly jako skryté kořeny stát základem tohoto Božího díla.

V srpnu roku 1910 k němu Ježíš promluvil těmito slavnostními slovy: „*Tvoje jméno, Dolindo, ... jsem na rtech tvého otce zformuloval já sám ... vzpomeň si, že jsem ti řekl: ,Ty jsi bolest a na tvé bolesti založím svoje nové království lásky.*“ A v březnu roku 1918 ho Panna Maria ujistila: „*Jsem tvoje maminka, svěř se mi a neboj se ničeho ... dovol, abych tě úplně proměnila... Chtěla jsem, abys nosil moje jméno [Addolorata – Bolestná Matka]. Moje bolest ze mě učinila Spoluvykupitelku lidstva, tvoje bolest způsobuje, že jsi zcela odevzdaný Bohu... Nemysli si, že je to tvoje fantazie, která ti diktuje tato slova. Už přece vidíš, že se Boží dílo rozšiřuje; nikdo ho nedokáže zastavit, protože já jsem ta, která ho vložila do tvého srdce, a bdím nad ním jako matka.*“

K jádru díla měl patřit i okruh žen, které začal Pán přivádět k P. Dolindovi od roku 1915, aby z nich v hlubokém vnitřním životě soustředění a prostoty podle vzoru Panny Marie zformoval horlivé apoštolky. Okolo činného apoštolátu měly být duchovními matkami, kněžskými dušemi a „kanály“, přes které chtěl Bůh křesťanům znovu zprostředkovat nadpřirozený život. P. Dolindo nejprve nechápal, proč ho Ježíš při plnění této misie chtěl obklopit právě ženami: „*Zdalo se mi to jako protirečení, ale přece to tak nebylo, protože jak ukázaly dějiny – žena musela a musí připravovat Boží království prostřednictvím misie vnitřního zadostiučinění a vnějšího apoštolátu.*“ Pán si skutečně přál čistě duchovně „*mystické a panenské kněžství ženy,*“ které tyto duše měly uskutečňovat. Před 100 lety to, samozřejmě, byla úplná novinka, něco nevídaného! A P. Dolindo tušil, že Církev na to ještě není připravena. Pravdaže, takovéto mystické a panenské kněžství ženy podle vzoru Panny Marie nemá nic společného s dnešními požadavky na svěcení žen, s požadavky, které vycházejí z řad modernistů anebo tzv. synodní cesty.

V jednom dopise z roku 1935 píše P. Dolindo ze své bohaté zkušenosti o modlitbě: „*Modlitba je práce, není to žádná zábava; může stát i bolestnou námahu, ale když se duši stane důvěrnou, je pro ni nevyslovitelnou slastí... Modli se, abys zvítězil v Božích bojích.*“

A v jiném dopise podnětně napsal: „*Duše, která se modlí, uskutečňuje dílo, které je větší než všechny lidské aktivity, a přispívá k apoštolátu víc než ten, co pracuje navenek. Pomoc jedné jediné modlitby má větší cenu než pomoc andělů, ano,*

dokonce všech nebeských mocností Trojjediného Boha. Kdo se modlí, je skutečně vyzbrojený, je silný a neporazitelný, protože už samotná modlitba ničí všechny lidské a ďábelské plány, a dokonce dokáže pobídnout Boha k novým plánům jeho láskyplného milosrdenství. Modlitba je mnohotvárnou obdivuhodnou silou, která má vliv na ducha a hmotu, na stvoření i na samotného Stvořitele. Má větší cenu než všechny prostředky, i ty nejmocnější, ovlivňující přirozené zákony, ovládá nejnepříznivější síly a je jako Boží všemohoucnost, na které dostáváme účast.“ A nakonec útěcha pro nás: *„Modlitba je vždy vítězná, i když se našemu ubohému pohledu jeví neúčinná a neplodná. Náš pohled je tak neschopný proniknout do úctyhodných plánů Boží dobroty...“*

Kalvárie

Ano, pětatřicetiletý Dolindo správně tušil, že se nad ním a nad jeho dílem schyluje k bouři. Nejenže se znásobily vnější útoky, jako byla nedorozumění a nepřátelská osočování, ale také některé z jeho duchovních dcer měly velké výhrady vůči jeho vedení i jeho vnitřním promluvám. Kněz si jen povzdychl: *„Toto všechno není ničím novým, naopak, je vždy bolestné konstatovat, že to mnohým křesťanským a kněžským srdcím připadá jako nějaká novinka! ... To, že se Ježíš může sdílet s jedním ze svých kněží, má být zvláštní? Vždyť jsem mu dal svou plnou moc... Jak může být na tom něco špatného, vysvětlete mi to vaší logikou.“* Opět „zalarmovali“ Posvátné officium, před kterým byl P. Dolindo obviněn z „obelhávání, nebezpečného fantazírování, rozvratnického bludu a ze snahy vytvořit heretickou sektu“. Jak se mělo později ukázat, za těmito hroznými výčitkami a obviněními byla jedna z jeho duchovních dcer, která se stala jidášem. Nejprve, od srpna roku 1918, dostal P. Dolindo v neapolské diecézi přísný zákaz kázat. Tma a pokušení proti víře napadaly jeho duši. O to víc se věnoval modlitbě a psaní, aby jemu svěřené duše vedl prostřednictvím dopisů.

O dva a půl roku později, začátkem února 1921, nakonec P. Dolinda povolali do Říma, aby ho před Posvátným oficiem vyslechli ve věci těžkých obvinění vůči jeho osobě. Po měsíci ho komisař prohlásil za blázna a až do konečného rozsudku mu bylo zakázáno vykonávat jakoukoli kněžskou službu. P. Dolindo došel na svou kalvárii. Od toho dne musel jako své velké pokoření přijímat každý den svaté přijímání pouze jako laik. Během bolestných měsíců zdlouhavého a trpkého procesu v Římě žil tento malý kněz v černém taláru v největší chudobě, ale navzdory velké agonii ducha prokazoval každému člověku, kterého potkal, obvyklou pokornou laskavost.

Až v říjnu byl nad devětatřicetiletým Dolindem vynesena zdrcující rozsudek: je suspendován z kněžské služby. To mělo trvat po dobu dlouhých šestnácti let, do července roku 1937, kdy byl konečně rehabilitován. Když pomyslíme na to, kolik stálo P. Pia období mezi roky 1931 a 1933, kdy byl též suspendovaný a nemohl slavit mši svatou veřejně (avšak soukromě v klášteře ano), přinesl P. Dolindo neuvěřitelnou a jedinečnou oběť. Hrdinsky a naprosto vědomě to všechno obětoval za Církev a kněze. Jedinou, ale zato velkou útěchou pro P. Dolinda byla

skutečnost, že se rozsudek týkal jen jeho osoby: „*Pánovo dílo neodsoudili, jen mě: Deo gratia!*“

Zničený a naprosto na dně se vrátil nazpět do Neapole. „*Zdá se mi, jako bych si na tisíc roků lehl do hrobu.*“ Během následujících let ho víc než třicetkrát povolali do Říma. Je nemožné popsat všechno to pokořující zacházení, které musel snášet.

Akt odevzdanosti: „Ty se postarej“

Navzdory tomu pro P. Dolinda začaly roky neúnavné práce. Věnoval se hudbě, studiu, apoštolátu, ačkoli nemohl vysluhovat svátosti ani kázat. Jeho korespondence, kterou nám zanechal, obsahuje více než deset tisíc dopisů, adresovaných především jeho duchovním dcerám, aby tím podpořil dílo na obnovu Církve. Ale především se čím dál víc stával gigantem modlitby.

Bůh ve své prozřetelnosti vedl Dolinda novou, naprosto neočekávanou cestou. Od té chvíle tento omilostněný kněz vykládal Boží slovo neporovnatelně většímu počtu lidí. V roce 1925 se rozhodl, že pro určitého kněze, který prožíval krizi povolání, napíše komentáře k jednotlivým částem Písma svatého. Tyto výklady se brzo rozšířily a našly si mnoho oduševnělých čtenářů.

V období let 1928–1964 vznikl v 33 svazcích kompletní komentář k Písmu svatému. Ačkoli si tohoto monumentálního díla vážilo a podporovalo jej mnoho biskupů, kardinálů i sám papež Pius XI., po papežově smrti v roce 1939 se opět rozpoutala prudká, dokonce veřejná bouře osočování. Vlivné osoby dosáhly toho, že byl komentář k Písmu svatému v listopadu 1940 Posvátným oficiem odsouzen jako mylný.

Navzdory tomu arcibiskup Neapole, který stál za P. Dolindem, ho povzbudil k dokončení díla, aby mohlo být publikováno, až nastane vhodný čas. Právě v tomto novém hlubokém utrpení nadiktoval Pán Ježíš 27. listopadu 1940, tedy několik dní po odsouzení komentáře, tehdy osmapadesátiletému P. Dolindovi akt odevzdanosti „*Ty se postarej*“.

Když mu bylo od července 1937 konečně umožněno vykonávat kněžskou službu, Dolindo byl plně vytížen apoštolátem. Jeho plodná kazatelská činnost vzkvétala, rovněž jako jeho služba oblíbeného zpovědníka; vyhledávali ho především kněží. Ve své autentické, laskavé pokoře a prostotě říkal: „*Jsem docela ubohé nic, obyčejný hlupák. Moje moc je modlitba, mým vůdcem je Boží vůle, kterou se nechávám brát za ruku. Mou jistotou na nerovné cestě je nebeská Matka Maria.*“ Když šlo o duše, žádná oběť, kterou mu uložila Boží prozřetelnost anebo on sám, mu nikdy nebyla příliš velká.

Prorocká slova

Již 23. prosince 1924 napsal P. Dolindo dlouhý dopis papeži Piovi XI., ve kterém Svatému otci krátce před zahájením jubilejního roku 1925 s prorockou jasností předkládá dramatickou situaci Církve. Začátek dopisu, který ani dnes neztratil na aktuálnosti, zní:

„Nejzávažnější zlo ohrožuje Církev a svět. Toto zlo se nedá odvrátit lidskými nouzovými řešeními, ale jedině božským životem Ježíše Krista v nás. Křesťanský lid je tak chudý na božskou krev, proto víc než žije životem Církve a neposlouchá hlas nejvyššího pastýře. Začíná velký boj mezi dobrem a zlem, mezi pořádkem a nepořádkem, mezi pravdou a bludem, mezi Církví a odpadem od víry. Tento boj najde mnohá srdce odzbrojená. Kněží sténají nad bezútěšností nečinného života, duše zasvěcené Bohu se staly chudými na svatý život. Neexistuje žádné město, žádná země, kde by si lidé nestěžovali na skandály. Pastýři jsou ospalí, vlečou se dopředu a nemají víc sílu oživit stádo, které jim utíká, a klérus, který už není živý.“

Pro jednadsmdesátiletého P. Dolinda bylo mimořádným potěšením, když se v říjnu 1953 mohl setkat v San Giovanni Rotondo s P. Piem, který byl jen o čtyři a půl roku mladší. Bylo to jejich jediné setkání. Oba svatě kněze spojovala hluboká vzájemná úcta a jednota v utrpení, ba dokonce i příbuzenstvo v řádu, neboť od roku 1920 patřil Dolindo do Třetího řádu sv. Františka. Opakovaně posílal P. Pio poutníky z Neapole zpět se slovy: *„Proč přicházíte ke mně? Máte přece patera Dolinda, běžte k němu! Je to světec.“*

Jejich setkání bylo nanejvýš srdečné; jako mezi starými přáteli. P. Dolindo později o tom napsal, že cestoval k P. Piovi s úmyslem v duši *„...získat světlo na mé bolestné cestě a pro dílo... Když jsem se loučil s P. Piem, prosil jsem ho o požehnání a klekl jsem si. Řekl mi: ‚Pro tebe není požehnání nikdy dost, stále chceš být žehnan!‘ A naklonil se nade mě a požehnal mi. Objal mě a řekl: ‚V tvé duši je ráj. Vždy tam byl, je a bude na věky!‘ Toto byla jeho odpověď na moje přání získat od něj světlo při pohledu na moji minulost, přítomnost a věčnost.“*

Toto potvrzení bylo nesmírnou útěchou pro Dolinda, který se neustále obával, že by mohl žít ve lži, pokud se jednalo o Boží působení. Ale ne, byl to skutečně vždy Pán! Kromě toho ho P. Pio varoval: *„Dávej pozor, aby se tvoje srdce nenechalo zmást smutným vyčítáním lidské nespravedlnosti; také to má v plánu spásy svůj význam.“*

Co se týče spisů P. Dolinda, zachovalo se nám významné svědectví P. Pia, který prostřednictvím svého sekretáře P. Pellegrina v dopise z 13. března 1967 jedné z duchovních dcer P. Dolinda píše: *„P. Pio říká, že nic, co vyšlo z pera P. Dolinda, se nemůže ztratit.“*

Witoldovi Laskowskému, polskému spolupracovníkovi biskupa Pavla Marie Hnilici, poslal P. Dolindo 2. července 1965 pohlednici mimořádné hodnoty. V prorockých slovech se totiž sama Panna Maria s útěchou obrací na Polsko a ostatní země, které trpěly pod komunistickým režimem. Vzpomíná slavnou bitvu u Kahlenbergu v roce 1683, kdy polský král Jan Sobieski s dvaceti tisíci bojovníky přišel na pomoc křesťanským obráncům města Vídeň proti převaze tureckých vojsk, které obléhaly město, a zabránil tak dobytí křesťanské Evropy. Pohlednice upadla do zapomnění, až když se text o třináct let později jakoby „náhodou“ opět objevil. Stalo se tak krátce po zvolení Jana Pavla II. papežem 16. října 1978. Text z r. 1965 zní následovně: *„Maria říká duši: Svět spěje k úpadku, ale Polsko, díky*

úctě k mému Srdci, bude jako těch dvacet tisíc, co za dob Sobieského vysvobodilo Evropu a svět zpod turecké tyranie. Nyní Polsko osvobodí svět zpod nejhroší tyranie komunismu. Povstane nový Jan, který hrdinským pochodem zláme okovy, a to až za hranice, které nastolila tyranie komunismu. Pamatuj na to. Žehnám Polsku.“

Od roku 1950 se dvacetihodinový pracovní den P. Dolinda dělil mezi modlitbu a apoštolát pera. Bylo to tak až do roku 1960, kdy osmašedesátiletý Dolindo prodělal mozkovou příhodu, po které zůstal na půl těla ochrnutý. Avšak počet lidí prosících o radu se nezmenšoval a na jeho psacím stole se začala hromadit pošta, kterou už nezvládal vyřizovat. Z jeho úst nikdy nevyšlo ani slůvko stížnosti. Jen chvála a díky, dokonce i během pronásledování. Poslední ze stovek knih, které napsal, se věnuje Panně Marii. *Zdrávas, Maria*, šeptaly jeho rty až do samotného konce. Dne 19. listopadu 1970, po tří denním těžkém zápalu plic, završil osmašedesátiletý P. Dolindo svou cestu sebeobětování.

Hrob P. Dolinda Ruotola, který zemřel v pověsti svatosti, se nachází západně od historického centra Neapole v kostele San Giuseppe dei Vecchi. Tam byl jeho rodný bratr Elio farářem a od roku 1942 mu tam Dolindo pomáhal jako jeho kaplan. Dodnes přichází mnoho věřících z Itálie i ze zahraničí a s dětskou důvěrou klepou na černou kamennou desku jeho hrobu a prosí ho za své úmysly. Ještě během života totiž P. Dolindo slíbil: „Přicházejte a klepejte na můj hrob. A já vám odpovím.“
(POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE)

Převzato z časopisu Vítězstvo Srdca 135/2020 (přeložila Mgr. Jaroslava Krejčí)

OHLÉDNUTÍ ZA FARNÍ POUTÍ PO STOPÁCH SV. JANA PAVLA II.

Sobota 26. října 2024

7.00, parkoviště u supermarketu Billa – zde začíná naše již III. novoměstská farní pouť, která tentokrát směřuje na východ od našich domovů – do Polska.

První zastávkou na naší pouti se stává hlavní poutní místo Polska: Čenstochová – Jasná Hora. Klášter na Jasně Hoře je po Váránasí, Mekce, Lurdech a Vatikánu páté největší poutní místo světa. Toto poutní místo je známé svojí ikonou Černé Madony Čenstochovské. Podle legendy byla ikona napsána apoštolem evangelistou sv. Lukášem na cedrové desce stolu domu Panny Marie v Nazaretu. Pravděpodobně se ale jedná o byzantskou ikonu z raného středověku. V 15. století byl klášter na Jasně Hoře zpusťošen husitskou spanilou jízdou. Ikona byla tehdy silně poškozena, musela být pečlivě zrestaurována. Památkou na tuto událost jsou šrámy na tváři Matky Boží, vzniklé po seknutí šavlí. Mnozí Panně Marii přisuzují podíl na záchraně kláštera a celého Polska v roce 1655, kdy posádka asi 260 mužů (včetně řeholníků) ubránila těžce opevněný klášter proti asi 3,5 tisícové švédské armádě. Této bitvě polská tradice připisuje mimořádný význam, neboť zákeřný útok na národní svatyni, již byla předtím přislíbena nedotknutelnost, rozzuřil polské obyvatelstvo. Důsledkem toho bylo všeobecné povstání, které Švédové

nedokázali zvládnout. Po porážce Švédů byla Matka Boží Čenstochovská za účasti krále Jana Kazimíra ve Lvově korunována královnou a ochránkyní Polska. Součástí prvního dne byla prohlídka celého areálu. Naši poutníci postupně navštívili národní perlu kláštera (klenotnici), vystoupali po schodech na ohoz věže prohlédnout si celý areál z ptačí perspektivy, baziliku Nalezení svatého Kříže a Narození Panny Marie, a také kapli sv. Jana Pavla, kde se konala úvodní poutní mše svatá.

Po mši svaté následovalo ubytování v poutním domě sv. Jana Pavla II., večerní procházka a večere v poutním domě. Ve 21 hodin se konal tzv. Apel neboli Zavírání ikony v kapli Matky Boží Čenstochovské, kterého se účastnilo několik našich farníků spolu se stovkami polských poutníků. Následoval přesun zpět a přání dobré noci. A dobrá byla, protože se měnil čas, a proto jsme si přispali o hodinku víc. 😊

Neděle 27. října 2024

Po snídani v poutním domě v Čenstochové přišla na řadu rozcvička dobrovolníků v podobě dalšího výšlapu na věž. 😊

Těsně přede mší svatou jsme se ve venkovních prostorách pomodlili křížovou cestu Ježíš a Já. Ze mše svaté v kapli sv. Jana Pavla II. jsme se přesunuli na prohlídku poutního areálu Údolí milosrdenství spravovaného pallotinskými kněžími. Následoval odjezd směrem k další poutní zastávce, kterou byly Łagiewniki v polském Krakově. Cesta se nesla v duchu modlitby svatého růžence, korunky Božího milosrdenství, mariánských písní a písní ze zpěvníku pro scholy. To platilo nejen pro tuto cestu, ale pro cesty v autobuse všeobecně. 😊

Po příjezdu jsme se ubytovali. Nutno podotknout, že v celém přilehlém areálu jsou dva poutní domy. Náš byl až ten druhý, naštěstí nedaleko od Sanktuária Božího milosrdenství, které jsme navštívili hned po večerním příjezdu. Základní kámen svatostánku pochází z Golgoty a byl posvěcen v roce 1997 sv. Janem Pavlem II. Nový chrám rovněž vysvětil 17. srpna 2002 při své posledních pouti do vlasti Jan Pavel II. a v něm svěřil celý svět Božímu milosrdenství. Bazilika svým tvarem připomíná loď. V presbytáři je za velkým kamenným oltářem svatostánek ve tvaru zeměkoule s vyznačenými světadíly, obklopený křovím zmítaným silným větrem, symbolizujícím moderní svět nebo člověka unášeného různými proudy. Do tohoto keře nad svatostánkem je vepsán obraz Milosrdného Ježíše, který nám připomíná, že „v milosrdenství najde svět pokoj a člověk štěstí,“ jak řekl Svatý otec Jan Pavel II.

Následující kroky poutníků zaměřily do muzea. V této budově je zrekonstruovaná cela svaté sestry Faustyny. Je to místo mnoha zjevení, mystických zážitků apoštola Božího milosrdenství – sv. Faustyny, a zjevení Milosrdného Ježíše, který v podobě chudého mladíka přišel ke klášterní bráně, jak popsala sestra ve svém deníčku (Deník 1312).

Součástí cely jsou i předměty spojené se svatou sestrou Faustynou. Oltář z jejího rodného domu, noční lampa, pohár, plášť, rukopis deníčku, růženec a tzv. kající nástroje: košile do vlasů, opasek, disciplíny bičování, náramek, ostnatý kříž.

Následovala prohlídka venkovního areálu kláštera, kde květiny na parapetu okna symbolizují místo, kde sv. sestra Faustyna zemřela. V klášterní kapli s milostným obrazem Božího milosrdenství se nachází hrob a relikviář sv. sestry Faustyny.

Následující večer v poutním domě se nesl v duchu společné večere a společenské večerní zábavy v podobě her a zpěvu lidových písní.

Pondělí 28. října 2024

Den vzniku samostatné Československé republiky jsme zahájili snídaní a poutí do královského města na řece Wisle Kraków. Naše první kroky vedly k prohlídce Wawelu, ke Královskému hradu a katedrále sv. Stanislava a sv. Václava. Katedrála je významnou historickou a kulturní památkou, místem korunovace polských králů, z nichž někteří jsou zde pohřbeni. Místem odpočinku je také pro svatého Stanislava, mučedníka a polského patrona. Zemřel rukou polského krále Boleslava II., kterého kritizoval za nemorální život a kterého pak posléze exkomunikoval sv. Řehoř VII. Zároveň je i místem posledního odpočinku sv. Hedviky z Anjou, polské královny, spoluzakladatelky Jagellonské univerzity, patronky litevské univerzitní koleje v Praze a patronky královen sjednocené Evropy. Zemřela ve svých 25 letech v roce 1399 na poporodní komplikace měsíc po porodu dcery Elišky. Po smrti byla Hedvika ctěna a vyprávěly se legendy o zázracích, které měly potvrdit její svatost. Patří k nim legendární epizoda o Hedvičině kříži. Hedvika se často modlila před velkým černým křížem, který dodnes visí v severní lodi katedrály na Wawelu. Traduje se, že Kristus ukřižovaný na tomto kříži k ní často promlouval.

Zároveň je katedrála posledním místem odpočinku i dalších významných osobností polského národa – generálů, spisovatelů a také prezidentského páru Lecha a Marie Kaczynských, kteří zahynuli 10. dubna 2010 při letecké havárii u Smolensku cestou k uctění památky obětí Katyňského masakru – při příležitosti jeho 70. výročí.

Naši poutníci neváhali navštívit Zikmundovu věž, která byla postavena jako část opevnění hradu Wawel. Zde se ve třetím patře nachází zvon sv. Zikmunda o průměru 2,5 m a váze 10 tun. Je potřeba zmínit, že výstup sem nebyl nejjednodušší, a je nutno smeknout klobouk i před těmi, které nezastavil ani strach z výšek.

Následovala prohlídka arcidiecézního muzea, kde je kromě národních pokladů k prohlédnutí i menší sbírka liturgického oblečení Svatého otce Jana Pavla II. (papežské a kardinálské kleriky, mitry, pallia a také papežský sedes).

Navštívili jsme i románský kostel sv. Ondřeje, jeden z nejstarších v celém Polsku. V těsném sousedství se nachází bazilika sv. Petra a sv. Pavla. Jedná se o první kostel stavěný v barokním stylu. Je zároveň místem polského pantheonu,

posledního odpočinku Poláků zastupujících oblasti umění, kultury a vědy. Před bazilikou je několik soklů s vyvýšenými plastikami apoštolů.

Následující cesta našich farníků mířila za ochutnávkou lákadel polské gastronomie, jako jsou žurek, barszcz, bigos, pivo Okocim, žatecké pirohy a další skvělé speciality.

Sraz jsme si poté dali před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie, hlavním farním kostelem v Krakově. Zde každou hodinu do všech světových stran troubí hejnal tradiční melodie. Původně se hrálo pouze ráno a večer, později i v poledne. Krakow byl také prvním polským městem, kde byl uváděn přesný čas. Nejcennější částí vnitřního vybavení je bohatě vyřezávaný, 13 metrů vysoký oltář Veita Stosse. Koncem 19. století byl kostel upraven v novogotickém stylu a řada kaplí vymalována krakovským malířem českého původu Janem Matejkem. V bazilice se konal 18. dubna 2010 i pohřeb polského prezidenta Lecha Kaczyňského a jeho manželky Marie.

Následoval přesun o pár kilometrů dál do Lagiewnik na mši svatou, kterou jsme

prožili v kapli Panny Marie Sedmibolestné, tzv. Slovenské kapli. Nachází se v suterénu sanktuária Božího milosrdenství. Zde závěrem mše svaté zazněla u příležitosti výročí vzniku Československa i česká a slovenská státní hymna.

Večerní program se po vydatné večeři nesl opět ve společenském duchu. Tentokrát proběhla i minisborová soutěž o dukát Romana Sladkopěvce. Ze čtyř skupin vyšla vítězně skupinka s tematickou písní o Novém Městě na Moravě. Třeba se jí podaří i zvěčnit pro další generace. 😊

Úterý 29. října 2024

Poslední den farní pouti, sbalit zavazadla a cesta domů.

Než jsme zahájili poslední etapu farní pouti, posilili jsme se velice bohatou snídaní v restauraci sv. Faustyny, která se stala ranním a večerním útočištěm

hladového poutníka. ☺ Zamířili jsme k dalšímu z významných poutních míst, ke kostelu sv. Jana Pavla II.

Tento kostel byl postavený na počest podle mě nejvýznamnějšího světce a nejvýznamnější osobnosti 20. století – sv. Jana Pavla II., a je rovněž součástí poutního areálu. V kostele se nachází vzácný relikviář krve Svatého otce, umístěný v oltáři dolního kostela. Stěny dolní části kostela tvoří mozaiky z papežské návštěvy mariánských svatyní. V jedné z přilehlých kaplí se nachází i původní náhrobní kámen sv. Jana Pavla II. z vatikánské jeskyně v bazilice sv. Petra v Římě. Poslední přání papeže Jana Pavla II. bylo být pohřben do země. Horní část kostela je postavena na půdorysu osmiúhelníku. Na hlavním oltáři i v přilehlých kaplích najdeme mozaikovou výzdobu o. Marka Ivana Rupnika SJ, mimořádně uznávaného umělce slovinského původu.

V jedné kapli se nachází i papežská klerika, kterou měl na sobě oblečenou sv. Jan Pavel II. dne 13. května 1981, kdy na něj byl spáchán atentát v Římě. Sám Svatý otec připisoval své uzdravení a záchranu Panně Marii Fatimské, neboť se tento den shodoval s obsahem třetího fatimského poselství.

Následující kroky naší výpravy zamířily na oblíbené poutní místo sv. Jana Pavla II. – Kalwarii Zebrzydowskou, nacházející se nedaleko jeho rodných Wadowic. Zde se konala v jedné z kaplí závěrečná mše svatá.

Poslední tečkou farní pouti byl oběd v místní poutnické restauraci a káva v nedaleké cukrárně s ochutnávkou oblíbeného dezertu sv. Jana Pavla II., který si nechal vozit do Říma. Dezert Jana Pavla II. dnes známý jako Kremówka papieska jsou řezy z listového těsta plněné silnou vrstvou krému, který se připravuje z vanilkového pudinku. Jde o jednoduchý a chuťově skvělý dezert.

Závěrem je třeba poděkovat každému poutníkovi za vytvořené společenství na naší pouti po stopách sv. Jana Pavla II. Děkujeme a těšíme se, dá-li Pán, na další farní pout' 2025!

Zdeněk Pařík, foto: L. Novotný

ADVENTNÍ VYRÁBĚNÍ NA ORLOVNĚ

Tentokrát již podruhé se 24. 11. 2024 v orlovně v Novém Městě na Moravě uskutečnilo adventní, tedy spíše předadventní, tvoření určené pro kohokoliv, kdo si s chutí občas odpočine u ruční výroby hezkého výtvaru, s nímž si může buď vyzdobit domácnost, nebo obdarovat někoho blízkého a udělat mu radost. I nyní byla organizace celého odpoledne v rukou společenství pátečního setkávání maminek s dětmi.

Zúčastnění si mohli vytvořit dřevěné svícínky, makramé vánoční ozdoby, vybarvit dřevěné dekorace, vyškrabat si obrázek nebo se podílet na společném díle pro radost seniorů – papírovém vánočním stromečku, jenž bude před Vánoci předán klientům Domova s pečovatelskou službou.

Kdo měl výtvary hotové, mohl si vybrat z rozličné nabídky připravených domácích buchet a pomazánkových jednohubek, nebo si vychutnat doušky teplého čaje a kávy nebo masterpiece našeho otce Mira – výborný punčo-svařák.

Pro děti byla zároveň po celé odpoledne otevřena tělocvična se spoustou náradí, sportovními a cvičebními pomůckami. Dále byla také zpřístupněna úplně nová herna v podkroví budovy. Nejmenší se zde mohli projít například po senzorickém chodníku, zařadit v suchém bazénku s balonky, postavit hrad z molitanové stavebnice, sklouznout se ze skluzavky a pohrát si s velkým množstvím různých hraček.

Všichni jsme si společné odpoledne v orlovně moc užili. Zavyráběli jsme si, popovídali jsme si, zacvičili jsme si, pohráli jsme si, a hlavně jsme strávili požehnaný čas spolu

jako farní rodina. Děkujeme všem za účast a těšíme se snad zase příště na viděnou.

Zveme všechny maminky, aby se za námi přišly podívat. Scházíme se každý pátek dopoledne od 9.00 hodin. Těšit se můžete na zábavně strávené dopoledne pro vaše děti v kolektivu jiných dětí, sdílení mateřských radostí a starostí, modlitbu a otevřené společenství.

ROZHOVOR

S novým rokem podpořilo brněnské biskupství pastorační činnost našeho děkanství zřízením nové funkce s názvem moderátor pastoračních aktivit. Pro tuto pozici byla vybrána paní Lenka Šustrová z Římskokatolické farnosti Žďár nad Sázavou I.

Moderátor pastoračních aktivit je inovační projekt brněnského biskupství, jehož cílem je napomáhat kněžím v děkanství zejména v oblasti pastorační péče o farníky. V tuto chvíli má moderátora pastoračních aktivit devět děkanství z dvaceti těch, které tvoří brněnskou diecézi. Jejich nadřízenou je paní Mgr. Karolína Kolářová, vedoucí pastoračních aktivit z Biskupství brněnského.

➤ Jaké jsou hlavní úkoly moderátora?

- Ve spolupráci s děkanem a s duchovními správci farností rozlišuje pastorační potřeby v děkanství a připravuje roční plán pastoračních aktivit;
- koordinuje a organizuje pastorační činnosti v děkanství na základě ročního plánu pastoračních aktivit a pomáhá při jeho realizaci;
- komunikuje se členy jednotlivých farností, objevuje a podporuje jejich charismata;
- hledá a zapojuje nové spolupracovníky pro další rozvoj pastorece;
- zajišťuje fundraising a administraci dotací na pastorační činnosti děkanství;
- komunikuje a spolupracuje se zástupci obcí a spolků (zejména v záležitosti pastoračních a evangelizačních aktivit);
- zabezpečuje propagaci děkanství prostřednictvím médií, sociálních sítí a webových stránek.

➤ Na které cílové skupiny je současná pastorece zaměřena?

Jsou to například: katecheté, akolyté, členové pastoračních rad, aranžérky květin, lektoři, varhaníci, lektoři snoubenců, scholy, ministranti, fotografové, přímluvci, obsluha farních kaváren, lektoři snoubenců, misijní klubka, spolča mládeže a dětí, modlitby matek/otců, manželská setkání či společenství, ekumenické společenství, senioři, bířmovanci, prvokomunikanti, nemocní, rozvedení, sociálně slabí, hledající... Zapomněli jsme na některé? Určitě ano, je jich nespočet.

S Lenkou se známe od našich mládežnických let. Přátelili jsme se, jezdili spolu na tábory, prožívali společenství mládeže a poté, co jsme založily rodiny, jsme se potkávali i s našimi dětmi v místě bydliště. Proto si dovoluji jí při tomto rozhovoru tykat.

Lenko, po necelých dvaceti letech práce v místní Charitě ses rozhodla přijmout novou výzvu a stát se moderátorkou děkanství. Jaké byly tvoje prvotní pocity?

Zbyňďo, přiznám se, že to nebylo úplně jednoduché. Sedmnáct let denně vnímáš, že jsi součástí něčeho obrovského, smysluplného, co tě naplňuje a zároveň

neskutečně přesahuje. Myslím tím Charitu a její pomoc potřebným. Pak jsem se ale rozhodla z důvodu vlastního opotřebení (*úsměv*) zkusit tenhle svět změnit, věnovat se chvíli jen sobě a rodině, ale nebylo to úplně ono. Velmi brzy mi začal chybět ten pomáhající přesah a smysl... V tomto je ale Bůh neskutečný! Chvíli mlčí, vyčkává, dává prostor, a najednou, když to vlastně vůbec nečekáš, ukáže cestu. A tak mi kněží v děkanství, kteří mě znali a dobře vnímali, že mi to moje tiché „bezesmyslné nicnedělání“ nevyhovuje, nabídli pozici moderátorky. A moje pocity? Klid, obrovská odevzdanost a důvěra v Boží vedení. A to mě Bohu díky provází doposud.

Co ti tahle práce dává a je něco, co ti i bere?

Co mi přináší, jsem ti už vlastně odpověděla. Dává mi nepopsatelný klid. Současně mi Bůh posílá do cesty nové známé, nové přátele a jejich životní příběhy ve farnosti a v rodině, kde předávají bohatství naší křesťanské víry. Baví mě objevovat a posilovat jejich dary – myslím to, co jim Bůh dává, aby se o to pak rozdělili s druhými a vytvořili barevnou mozaiku aktivit a vzájemné podpory nejen ve farnostech, ale i v děkanství. Vnímám též, že tahle práce posílila i mou víru. Velkou inspirací jsou mi moji kolegové nejen z děkanství, ale i z biskupství. Učí mě, jak na víru nahlížet, jak se modlit a objevují se mnou takové ty „wow efekty“, kdy člověku najednou dojde, že náš život je v Božích rukách a vše je úžasně a neskutečně promyšlené. A nezapomínám ani na Ducha svatého. Toho v zádech vnímám denně.

A co mi tohle zaměstnání bere? Asi nejvíc čas – ten osobní, rodinný. Tuhle práci neskončíte o půl čtvrté, je s vámi pořád... Kamkoliv přijдете, kdekoliv jste. Naštěstí mám chápajícího trpělivého manžela, skvělé děti a ochotnou babičku (*smích*).

Čím se zabýváš nejčastěji?

Nejčastěji se zabývám komunikací s druhými, a to mě moc baví. Oslovují mě lidé z farností, společně pořádáme různá školení, formace, setkávání a navzájem se inspirujeme a motivujeme. Často jsem v kontaktu i se zaměstnanci biskupství, kde vnímám obrovskou podporu a otevřenost, za což jsem moc vděčná. A stěžejní část mojí práce tvoří i komunikace s kněžími, kdy především s panem děkanem a místoděkanem nastavujeme pastorační procesy, plánujeme aktivity a snažíme se společně naplňovat vizi děkanství, kterou jsme si stanovili. Rovněž se věnuji i propagaci děkanských aktivit nebo informování druhých o aktivitách ze strany biskupství. Pokud mi čas dovolí, vykonávám podpůrnou činnost v podobě osobních rozhovorů především s věřícími, kteří se potřebují s někým sdílet.

Komunikovat s lidmi celého děkanství je určitě občas i náročné nejen časově. Čím si dobíjíš svoje „baterky“?

Jak jsem před chvílí uvedla, mám skvělou rodinu a dobívám se v jejich přítomnosti. Bohu díky mám i mnoho přátel, které vždy moc ráda vidím, a to mě též naplňuje. Často načerpám také z pracovních setkání s těmi, kteří už našli svá charismata a jsou naplnění prací pro farnost nebo církev obecně. A když to čas i okolnosti umožní, ráda se co nejčastěji dobívám pohledem na svatostánek. Tam vše

odevzdávám a prosím hlavně o dar zdraví nejen pro mě, ale i pro mé blízké, přátele a známé.

Představ si, že se stane zázrak a s novým rokem se vzbudíš do ideálního světa podle moderátorky. Jak to v něm bude vypadat?

Tak to jsi mě teda teď zaskočil... Určitě bych si přála, aby v tomhle světě nebylo utrpení, války a zákeřné nemoci. Přála bych si svět bez závisti, lži a nenávisti. Přála bych si každý den plný úsměvů, naslouchání a respektu k druhým. Hele, Zbyňd'ó, tak mě napadá – a není tohle už vlastně nebe? (smích)

Zbyněk Vintr

Kontakt na Lenku Šustrovou, moderátorku pastoračních aktivit: tel. 737 972 108, mail: moderator.zdar@dieceze.cz

ŠTĚDROVEČERNÍ SDÍLENÍ RADOSTNÉ ZVĚSTI

Stalo se již nepsaným zvykem, že svíce na obětním stole zaplanou při štědrovečerní mši svatě světlem dovezeným přímo z Betléma, a to díky našim novoměstským skautům. Po mši svatě si spousta Novoměšťáků nejen z řad věřících odnáší plamínek betlémského světla v lucerničkách do svých domovů.

Během letošního tradičního troubení z kostelní věže, bez něhož už si spousta místních rovněž nedovede Štědrý večer představit, připravuje naše farnost jednu novinku. Aby se radostná zvěst o narození našeho Pána a Spasitele dostala k lidem i mimo naše farní společenství, budou jeho ochotní zástupci rozdávat lidem shromážděným kolem kostela malé dárečky v podobě svíček ozdobených samolepkami s vánočním přáním.

Více než tisícovku svíček určených pro potěchu druhých připravila během adventních dní skupina asi patnácti dobrodinců z našeho středu. Velký dík patří panu doktoru Jindrovi Haukovi a paní Dáši Hudákové, díky nimž se podařilo v příjemné atmosféře a v zázemí našeho pastoračního centra zkoordinovat setkávání s touto bohu libou náplní. Asi bych nezvládla zmínit všechny zúčastněné, díky jejichž ochotě se podařilo vše nachystat, ale všem jim patří obrovský dík! Věřím, že se díky jejich obětavosti podaří nejen obdarovat a potěšit během Štědrého večera druhé, ale že společně strávené chvíle na Baroku prožili v dobré náladě podpořené vůní vánočního likéru a čaje. Velkou pochvalu mají i za to, že je neodradily ani komplikace s krocením vzdorovitých samolepek. ☺

DT

Přejeme Vám **KRÁSNE A POŽEHNANÉ** prožití vánočních svátků v kruhu vašich blízkých, **RADOST** z narození našeho Pána a **VŠE DOBRÉ** v novém roce.

Římskokatolická farnost
Nové Město na Moravě
www.kunhuta.cz

MIKULÁŠSKÉ POSEZENÍ NAŠICH FLORISTEK

Krásu vnitřních prostor každého chrámu může významným způsobem dokreslit a zvýraznit květinová výzdoba. V našem kostele se o ni dlouhou dobu skvěle starala paní Liduška Malá, od níž převzalo štafetu hned několik skupin našich žen.

Laťka byla Liduškou nasezena opravdu hodně vysoko, proto nebylo pro zmíněné dámy vůbec jednoduché udržet štafetový kolík v ruce a v nadstandardním tempu pokračovat v „běhu po vytyčené dráze“. To, že se jim to skvěle daří, potvrzují výsledky jejich floristického snažení. Můžeme je obdivovat během celého roku, a to nejen o slavnostech.

V předvečer svátku svatého Mikuláše, který se venku proháněl se svou družinou, se naše floristky odměnily společným přátelským posezením. Z fotografií je cítit, že mezi nimi vládne týmový duch a že jim vůbec nedochází dobrá nálada. Tu jim nezkazil dokonce ani rohatý návštěvník, který se za nimi přišel podívat na Baroko. Přednesl jim i svůj následující veršovaný proslov...

Báseň o čertíkovi

Marie Stupková

Vidím z dálky venku světlo,
není tady snad už peklo?
Tak si říkám: „Čertíku,
vezmi tady za kliku.“
Ohřeješ se, půjdeš hned,
nediv se, ty čerte.
Floristky tu mají slet.
Holky jsou to šikovný,
čtyři zdatné skupiny.
Po práci i v důchodku,
vyzdobíme Kunhutku.
Pozvaly i otce Mira,
ten kytičkám rozumí.
Není vazba příliš drahá?
Floristky se domluví.
„Ohřál jsem se, půjdu zas,
ať neruším ten Váš kvas.
Perníčky vám tady dám,
Nesním já je přece sám.
Až půjdete večer domů,
jděte pěkně pospolu,
Město se teď hemží čerty,
a s těmi nejsou žádné žerty.“

DT, foto: M. Stupková

MISIJNÍ JARMARK

Málokoho překvapí, že se během druhé adventní neděle téměř celé dopoledne hemží Baroko spoustou lidí. Nejprve s předstihem výrobci, kteří přijdou darovat svoje produkty určené k prodeji, a následně ti, kteří si vystavené výrobky přijdou zakoupit. Zástupců obou skupin, kteří v letošním roce podpořili Papežská misijní díla, bylo opravdu hodně. Díky nim se vybralo více než 50 000 Kč.

Myslím, že nikdo z přítomných nelitoval. Nejenže si letos mohl pořídit výborný med, vánočku, misijní makronky a hořčici, domácí vegetu, nudle či originální čokoládu, drobný šperk, svíčku, různé vánoční dekorace, drobnost pro radost a spoustu dalšího, ale mohl se posilnit i vynikající poctivou slovenskou kapustnicí, jejímž autorem byl sám otec Miro. Uvařil jí velký zabíjačkový hrnec a je opravdu k neuvěření, že se snědla úplně všechna. Mnoho upřímné chvály zaznívalo na účet šéfkuchaře. Dokonce jedna maminka s úsměvem sdělila, že jí její dcerka oznámila, že je tato polévka lepší než ta, kterou jsou zvyklí připravovat doma. Možná zkusíme do příštího roku od otce vyloudit a zveřejnit jeho recept.

Dobrého pastýře má naše farnost – umí nejen nasytit naše duše výbornou duchovní stravou, ale též i naše žaludky. ☺ *DT, foto: L. Novotný*

BABIČČINY PERNÍČKY

V hrnci 5 minut povařit:

1/4 l vody
500 g cukr moučka
30 dkg medu
20 dkg oleje

Když směs vychladne, přidat:

2 celá vejce
2 dkg sody
Perníkové koření (podívej se na sáčku, na kolik gramů směsi je dávka koření určená, jinak je třeba koření namlet)
1 200 g hladké mouky

Pokud chceš mít perníčky tmavší, tak přidej do směsi i kakao.
Nechej odležet od večera do rána, ale když to bude jiná doba, tak to nevádí. Těsto by mělo být tuhé a nemělo by se Ti lepit na ruce.

Válej asi na 3 mm tloušťku a peč na 180⁰ C. Po upečení je potřetí rozkvedlaným bílkem. Perníčky nikdy nemáme ukládat nahoře na skříních, je tam asi jiná vlhkost vzduchu (to prý tvrdnou). Máme je ukládat vždy ve spodní části místnosti – to prý neztvrdnou. Pokud by Ti ztvrdly, tak do krabice, kde je budeš mít uloženy, dej rozpůlené jablko a krásně Ti změknu, ale pozor, s perníky měkne i zdobené bílkovou polevou – tak je to potřeba hlídat a až budou perníčky měkké, tak jablíčko vyndej.

Pokud bys musela mlít koření (myslím, že by to šlo i na mlýnku Hario), tak poměr na tuto dávku je následující:

5 čajových lžiček skořice
2 čajové lžičky hřebíčku (namletého)
1 čajová lžička anýzu (namletého)
2/3 čajové lžičky badyánu (namletého)

Poleva

Asi 2 bílky rozmíchej se špetkou soli, 1 čajovou lžičkou citronové šťávy a přesátým cukrem moučky. Poleva má tu správnou konzistenci tehdy, když začne dělat krápníky. Když bys ji měla moc tuhou, tak přidej citronovou šťávu, když by byla řídká, tak přidej přesátý cukr. Aby Ti poleva v hrníčku rychle netuhla, tak si ji přikryj mokrou utěrkou. Dobrou chuť přeje...

Iva Babejová

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2025

Začátkem blížícího se nového roku se ulicemi opět rozběhnou skupiny tříkrálových koledníků. V Novém Městě je budete moci potkat již **4. ledna** a svým finančním darem tak zároveň podpořit projekty Oblastní charity Žďár nad Sázavou.

XVIII. TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

... se uskuteční v neděli **12. ledna 2025 v 17 hodin** v kostele sv. Kunhuty v Novém Městě jako poděkování asistentům, dobrovolníkům a dárcům. Vystoupí „Profesionálové“ ze Žďáru nad Sázavou.

MALÉ OTÁZKY PRO VELKÉ ZNALCE

V roce 2021 vydalo Diecézní katechetické centrum v Brně trojdílný stejnojmenný soubor. V úvodu prvního dílu s podtitulem „Starý zákon“ se píše:

„Znalost Bible a nejdůležitějších biblických příběhů patří ke všeobecnému vzdělání každého člověka, ať už jde o křesťana, nebo o člověka nevěřícího. Tento sešitek nabízí možnost, jak si své znalosti osvěžit a prověřit, nebo také doplnit. U většiny otázek jsou uvedeny biblické citace, pomocí nichž si čtenář může dohledat konkrétní biblické texty nebo příběhy a přečíst si je v širším kontextu. Testy jsou určeny žákům druhého stupně, mládeži a dospělým. Přejeme všem, aby je kvízy povzbudily, občas možná i pobavily, a aby je inspirovaly k dalšímu zájmu o Bibli.“

Rádi bychom vám toto povzbuzení v Kunhutě postupně zprostředkovali. Řešení jednotlivých testů najdete vždy na zadní straně daného čísla. Pozor, začínáme...

O BIBLI OBECNĚ

1. Slovo Bible vzniklo

- a) podle města Byblos, kde se vyráběl papyrus
- b) ze slova „tlustý“, protože je Bible tlustá
- c) podle stejnojmenné řeky, která vyplavila první biblické svitky

2. Slovo Bible znamená

- a) události
- b) knihy
- c) dějepis

3. Bible je souborem mnoha knih. Kolik jich obsahuje Starý zákon (první část Bible)?

- a) 12
- b) 24
- c) 46

4. Původně byly texty Bible psány na

- a) dřevě
- b) svitcích z papyru
- c) písku

5. Starý zákon byl z větší části napsán

- a) latinsky
- b) hebrejsky
- c) aramejsky

6. Aby se v Bibli dobře hledalo, je dnes její text rozdělen na číslované

- a) kapitoly a verše
- b) sloky a řádky
- c) odstavce a věty

7. Pro věřící křesťany je Bible především

- a) kulturní památka
- b) Boží slovo
- c) ozdoba všech knihoven

8. Text, který se podobá biblickému, ale nepatří mezi posvátné knihy Bible, se nazývá

- a) anonym
- b) ametyst
- c) apokryf

9. Bible byla sepsána

- a) najednou během krátké doby
- b) v rozmezí 1000 let
- c) během 5000 let

10. Bible už byla přeložena do

- a) téměř 20 jazyků
- b) více než 200 jazyků
- c) více než 2000 jazyků

VZPOMÍNKY NA ADVENT

Byl advent. Povzdechnu si, jak ten čas letí. Rok je čím dál tím kratší, už opět byl advent.

Jak člověk stárne, tím víc mu před očima jasněji a zřetelněji defilují události, příběhy, prožitky, které se kdysi udály. Živě se mi vybavují vzpomínky, jak jsme coby školáci téměř před sedmdesáti lety slavili advent. Pro mladé je to stejně dávno jako třeba třicetiletá válka.

Roráty v kostele začínaly v 6 hodin. Z domu jsme vycházeli v 5 hodin. Chodili jsme pěšky. Měli jsme domluvené party, kdo se pro koho staví, a tak se vesnicí ozývalo hvízdání, pískání, bouchání na dvířka. Na roráty chodívali školáci, kteří v Novém Městě navštěvovali vyšší – druhý stupeň. Běžně se užívalo označení měšťanka. Tenkrát děti neměly hodinky. Že nezmeškáme, jsme si ve Městě ověřili na hodinách visících v kuchyni domu za potokem, kde bývala kovárna. Tam už se vždy svítilo. Záclonku na okně měli do tří čtvrtin a horní nezakrytou částí bylo zvenku pěkně vidět na hodiny.

Pro dětskou duši byly roráty velmi působivé. Úvodní „Ejhle, Hospodin přijde“, „Rosu dejte, nebesa“, zpěv adventních písní a bohoslužba se nás velmi dotýkaly. Také jsme si pochvalovali, že můžeme sedět v lavicích, což jindy nešlo, ty patřily dospělým. Pro děti bylo místo před oltářem – děvčata vlevo, chlapci vpravo.

Tenkrát byly zimy zimovatější, lidé i děti odolnější, oblečení mnohem jednodušší. V kožených šněrovacích botách, kterým jsme říkali komišnáky, jsme moc tepla neužili. Pěkně se v nich však klouzalo. Jenže abychom je nesešlapali a boty ještě posloužily mladším sourozencům, tatínek na podpatky přibil kovové podkůvky. Přes kostel jsme našlapovali na špičky, protože na kamenné dlažbě to nepříjemně zvonilo. Běhouny tenkrát nebyly. Případné nachlazení maminky vyléčily čajem, nudle u nosu se utřela do rukávu. Prostě to tak tenkrát bylo, plus mínus všichni stejně a bylo to přirozené.

Na oběd jsme ve škole nechodili, doma nám jej dali do trouby kachlových kamen, kde vydržel vlažný. Svačiny na podzim byly u všech téměř totožné. V každé chalupě chovala hospodyně hejno hus, a tak to byl chleba namazaný husím sádlem. Teď je husa i na dědině exotický pták.

Vánoce nastaly až narozením Ježíška. Adventem jsme procházeli s vděkem, že přijde Vykupitel. Byl to čas ztišení. Dnes je těžší zklidnit se, odmlčet a neslyšet tu ukřičenou dobu. Dá to fušku, ale jde to. Prosme, ať narozený Ježíšek pohladí naše duše a žehná nám celý příští rok.

MP

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v dubnu 2025, uzávěrka 6. 4. 2025. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Mgr. Lucie Fuksová, Matěj Trödler, Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.

KALENDÁŘ NA ROK 2025

sobota 4. ledna	Tříkrálová sbírka
neděle 5. ledna	Vánoční koncert scholičky
pondělí 6. ledna	Slavnost Zjevení Páně
neděle 12. ledna	Tříkrálový koncert
sobota 18. ledna	Diecézní setkání katechetů
sobota 25. ledna	III. společenský večer novoměstské farnosti
úterý 11. února	Světový den nemocných
únor–duben 2025	Manželské večery v Radňovicích
jaro 2025	Synoda „Mladí v církvi“
pondělí 3. března	Svátek svaté Kunhuty
středa 5. března	Popeleční středa
7. – 9. března	Kurz vedoucích ministrantů
sobota 15. března	Děkanátní setkání akolytů v Radešínské Svratce
březen/duben 2025	Postní duchovní obnova
neděle 13. dubna	Květná neděle
17. – 19. dubna	Velikonoční triduum
neděle 20. dubna	Velikonoční neděle
neděle 27. dubna	Pouť k Božimu milosrdenství ve Slavkovicích
sobota 3. května	Ministrantský den v Olomouci
čtvrtek 8. května	„Malá“ farní pouť
sobota 10. května	Děkanátní setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou II
květen 2025	Jarní misijní jarmark
květen 2025	Májové pobožnosti u kapliček na území farnosti
sobota 17. května	Novoměstská pouť na Zelenou horu
pátek 23. května	Noc kostelů
23. – 25. května	Kongres o Božím milosrdenství ve Slavkovicích
neděle 1. června	První svatě přijímání
6. – 8. června	Víkendovka pro ministranty a jejich tatínky na Pálavě
neděle 8. června	Slavnost seslání Ducha svatého (Letnice)
sobota 14. června	Výlet scholičky do Vídně
čtvrtek 19. června	Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo)
27. června – 5. července	Farní tábor na Březině
28. července – 3. srpna	Jubileum mládeže v Římě
neděle 17. srpna	Pouť na Kostelíčku
18. – 24. srpna	Ministrantský tábor v Sedlčanech
září 2025	Farní den
září 2025	Pěší pouť děkanství do baziliky ve Žďáru
čtvrtek 2. října	Setkání prvokomunikantů s biskupem Pavlem
sobota 4. října	Žehnání zvířatům o svátku svatého Františka
neděle 5. října	Pouť ke svaté Faustyně ve Slavkovicích
neděle 19. října	Poděkování za úrodu (Dožínky)
25. – 29. října	„Velká“ farní pouť
neděle 26. října	Výroční slavnost posvěcení kostela
neděle 7. prosince	Adventní misijní jarmark
prosinec 2025	Adventní duchovní obnova

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ KVÍZU (ze str. 18): 1a, 2b, 3c, 4b, 5b, 6a, 7b, 8c, 9b, 10c